

[Bundvad.]

forudsætningen for at kunne spare op jo dog i det mindste er, at man har noget at spare op af, og det har ikke været tilfældet for alle. Dertil kommer, at man i opsparringsdiskussionen altid kun tænker på penge. Men hvad med værdierne, med husene, med produktionsapparatet og alt det andet, som et moderne samfund består af? Det har de, som kom forud for os, om ikke opbygget, så dog viderebygget og givet os i arv. Det er landbrugerens indsats, det er smedens, arbejdsmandens og andres, selvom de måske ikke i dag har en jante på en sparekassebog. Er deres praktiske og værdiskabende indsats ikke en opsparring til fordel for næste generation, og er den ikke en rente værd, som de kan leve af?

Man tilsidesætter andre sociale opgaver, påstås der. Hertil vil jeg først sige, at der blandt dem, der siger sådan, nok skal være nogle, der heller ikke ville være hjemme, hvis andre sociale spørgsmål blev rejst. Det er dem, der altid taler om at have råd, når det drejer sig om sociale anliggender. Forøvrigt taler man om dette spørgsmål, som om udgiften til folkepension vil virke ødelæggende for alt andet. Går man de i folkeforsikringskommissionen stillede forslag efter — og som bekendt har hvert parti stillet sit — vil man finde, at alle forslagsstillerne går ind for, at de gamles kår bør forbedres, mere eller mindre. Heraf kan man vel drage den slutning, at det beløb — eller et tilnærmelsesvis så stort — der er afsat til forbedring af aldersrentemodtagernes kår, i denne forbindelse skulle være udenfor diskussion. Herefter er spørgsmålet, om det beløb, der går til andre end rentemodtagere, er af en sådan størrelse, at det er aldeles ødelæggende for alle andre socialpolitiske opgaver. Det første år vil dette beløb være ca. 35 mill. kr. Mon ikke dette relativt beskedne beløb kan bringe denne diskussion ned på jorden?

Vi står overfor store investeringer. Vi skal have automatiseret; fabrikker og virksomheder skal udbygges af hensyn til de

store årgange; vi skal have atomkraftanlæg, og det koster altsammen mange penge. Det er rigtigt, men jeg kan ikke lade være med at spørge mig selv, om investering i fremtidsopgaver skal betales af de gamle alene i form af for ringe kår.

Forøvrigt, hvorfor glemmer man at tale om, at investering i en konstruktiv socialpolitik kan være en ganske god forretning — også for samfundet?

Ordningen vil øge forbruget og skabe yderligere valutavanskeligheder, siger man. Det er kun delvis rigtigt, såvidt jeg kan skønne. Når vi ved ordningens finansiering sørger for, at bidraget nogenlunde svarer til de udbetalte beløb, da er der tale om et flyttet forbrug fra den aktive aldersgruppe til de ældre. Der kan også være tale om, at forbruget ved at blive flyttet ændrer karakter, f. eks. fra biler og udenlandsrejser til det daglige livs fornødenheder, og det vil ikke skade valutaen.

Hvad finansieringen af udgifterne angår, går forslaget ud på, at der opkræves et særligt pensionsbidrag. Det skal opkræves sammen med skatterne, skal ikke indgå i pristallet og skal kunne trækkes fra på selvangivelsen ved næste års skatteopgørelse.

Oprikelig havde mit parti og det radikale venstre tænkt sig — og har foreslået det — at en udvidelse af vor alderdomsforsørgelse måtte ske over skatter og afgifter på samme måde, som vi dækker aldersrenten ind i dag, men da der både fra venstres og det konservative folkepartis side er lagt vægt på, at der opkræves et særligt bidrag til dækning af udgifterne, er dette ønske imødekommet. Imidlertid rejser denne ordning en række problemer af skatteteknisk art, som vi vil se på i udvalget. Særlig gør det forhold, at pensionsbidraget skal kunne fradrages på selvangivelsen, hele ordningen indviklet, dels fordi man af den grund må beregne bidraget således, at det skaffer dækning for skattetaab, dels fordi progressionen bliver mindre, end den er ved statskattens beregning. Alt dette må vi som sagt se på i udvalget.